

vi interesserer os ikke derfor. Der er i Virkeligheden ingen, som kan sige, at han eller hans Slægt ikke en skønne Dag kommer til at staa overfor et saadant vanskeligt Forhold; hvis jeg maatte bruge det Udtryk, vil jeg sige, at vi er alle Vorherre en Død skyldige, men alle er vi Staten 3 Gange 24 Timer skyldige. Ifølge Grundlovens § 80 maa enhver, der f. Eks. tilfældigt opholder sig ved en Ildebrand og bærer sig klodset og ubehændigt ad, være belavet paa at komme til at sidde i 3 Dage — jeg havde nær sagt, det er en Borgerpligt som Værnepligt eller andre Behageligheder. Men dernæst vil jeg gøre opmærksom paa, at der bestaar et indtil det uhyggelige grænsende Misforhold imellem det enkelte værgeløse Individ og Samfundet, der samler hele sin brutale Magt mod dette Individ. Jeg havde nær sagt: det er i og for sig ganske ubegribeligt, at man ikke faar alle Mennesker til at tilstaa — jeg havde nær sagt — lige meget, hvad det er. Endelig vil jeg pege paa et Forhold, som har afgørende Betydning, og det er dette, at der, naar Samfundet fejler, sker en uoprettelig Skade. Hvis vedkommende bliver dømt uretfærdigt og Sagen ikke bliver oplyst, ligger Uopretteligheden ganske lige for; men selv hvor det sker, at Sagen bliver oplyst, er det næsten en ren Undtagelse, at Domfældelsen ikke har ført til, at det paagældende Individ enten i økonomisk Henseende eller i social eller i rent menneskelig Henseende har maattet bøde, maaske i Aarevis, for det, der er sket. Saa vidt jeg ved, vil en Kollega af mig fremdrage en anden Sag, hvor dette Forhold netop kommer frem, hvorledes man paa Grund af Personers manglende Dygtighed kommer til at ødelægge et Individ saaledes, at det er et Spørgsmaal, om dette Individ i lange Tider kan rette sig.

Naar Forholdene er saaledes, vil man ikke undre sig over, at jeg har maattet spørge mig selv: Er der paa Sagens nuværende Trin slet intet at gøre? Skal vi absolut afvente det nye System? Da jeg nu mener, at meget i denne Sag beror paa Personerne, vil man ikke undre sig over, at jeg tror, man paa dette Trin maa kunne tumle saaledes med dem, at der bliver noget at gøre. Hvor meget dette „noget“ kan blive til i det lange Løb, kan jeg ikke sige bestemt. Men jeg vil dog have Lov til at pege paa nogle Momenter. For det første vil jeg henstille, om det ikke var korrekt, naar een for første Gang blev sigtet — een, der overhovedet aldrig

havde været — om jeg maa bruge saa skarpe Ord — i Rettens Klør, om det saa ikke kunde være rigtigt —, at vedkommende, hvis det f. Eks. var Kvinder eller unge Mennesker, blev behandlet af en kvindelig Betjent. Man kunde muligvis ogsaa udstrække dette til at gælde Mænd, i hvert Fald ældre Folk. Jeg tror, at den Omsorgsforømmelse, jeg før appellerede til, finder man nemmere og mere udviklet hos Kvinder. Dette vilde maaske kunne faa Betydning i den Retning, at man ikke fra Begyndelsen førte en Sag ind paa Afveje. Derefter vil jeg gøre en Henstilling, der staar i nogen Forbindelse med et Forslag paa Finanslovsforslaget, nemlig om vort Politis Uddannelse virkelig er tilstrækkelig god. Det er muligt, at denne Uddannelse er nogenlunde god, naar man tænker paa Politiets Evne til at opdagte Forbrydelser og oplyse en Sag og til at spille Arrestforvarer; men er Politiet tilstrækkeligt øvet i Behandlingen af de sigtede, saaledes at vedkommende ikke straks knækker sammen eller straks kommer paa Afveje? Finanslovsforslaget indeholder jo en Bevilling til en Politiskole. I og for sig og principielt hilser jeg Forslaget om en Politiskole med Glæde; men efter at have set Motiverne er jeg dog noget betænkelig ved den Sag; og jeg vil anmode den højtærede Justitsminister om, hvis han er i Stand dertil, at oplyse noget nærmere derom, i hvert Fald ved Finanslovsforslagets anden Behandling — saa vidt mig bekendt, er Fængselsdirektøren i Øjeblikket bortrejst, det er derfor ikke sikkert, at Oplysninger kan fremskaffes nu. I Motiverne hedder det, at den paatænkte Skole skal formes efter det bayerske Gendarmerikorps' Skole. Disse to Ord har gjort mig noget betænkelig. Bayern ligger, som bekendt, i Tyskland, og selv om det ikke er det rene Preussen, føler jeg mig alligevel ikke betrygget. Og naar det saa oven i Købet skal være en Gendarmeriskole; maa jeg sige, at det hele forekommer mig meget lidt tilfredsstillende. Det kan jo være, at den højtærede Konseilspræsident kan oplyse mig om, at den paatænkte Politiskole, til Trods for dette, er inde i det rette Spor.

Endelig vil jeg gerne have Lov til at sige et Par Ord om, hvad der praktisk kunde gøres overfor Dommerne. Saa vidt mig bekendt, afsiger en Dommer det bekendte Arrestdekret i fuldkommen almindelige og svævende Ord. Jeg kender ikke Ordlyden, jeg er nu en Gang ikke Jurist, men det er blevet sagt, og sagt mange